

NEOHROÁ½ENĀ• Á½ENA NEOHROÁ½ENĀŠ VYĀ LA!

PondĀĀ-, 08 Ā•erven 2020

ĀĀtyĀ™icĀ-tka mĀĭ svoje vĀ½hody i nevĀ½hody. Mezi jednoznaĀ•nĀ½ vĀ½hody patĀ™Ā-, Ā¾e vĀ-te vĀ-c neĀ¾ ve dvaceti. Ā•asto hodnĀĭ platnĀ½ a dost Ā•asto taky hovno platnĀ½. Mezi dalĀĭ- vĀ½hody patĀ™Ā- schopnost relativizace. Ne Ā¾e by problĀ©mĀ- ubĀ½valo, nebo Ā¾e by se nĀĭjak zĀĭsadnĀĭ mĀĭnily, ale nadhled dvaceti let vĀĭm umoĀ¼nĀ- mĀ-t nĀĭkterĀ© z rŕdele. A neplatĀ- to jen o problĀ©mech. PlatĀ- to o vĀĭem. I o chlapech. I kdyĀ¾ to je vlastnĀĭ to samĀ½.

Ā½ivĀĭ si vzpomĀ-nĀĭm, jak jsem v jednadvaceti byla na pokraji nervovĀ½ho zhroucenĀ-, protoĀ¾e mi mĀĭj chlapec dva dny nenapsal. Myslela jsem si, Ā¾e je buĀ• mrtvej, nebo Ā¾e mĀĭ nemiluje. No, tenkrĀĭt mĀĭ nemiloval a dneska je mrtvej.

KaĀ¾dopĀĭdnĀĭ teĀ• si nevĀĭimnu, kdyĀ¾ mi chlapec nenapĀ-Āje dva mĀĭsĀ-ce. UĀ¾ vĀ-m, Ā¾e mĀĭ nemiluje, takĀ¾e jestli je mrtvej, mĀ-Ā¾e mi to bĀ½t jedno. VĀĭechno je relativnĀ-.

DalĀĭ- vĀ½hoda je, Ā¾e se pĀ™estanete honit. Ve dvaceti mi Ā™Ā-kali, Ā¾e co jsem se nenauĀ•ila do dvaceti, uĀ¾ se nenauĀ•Ā-m. Panika.

Ve tĀ™iceti jsem si uvĀĭdomila, Ā¾e asi mĀĭli pravdu, protoĀ¾e nic nejsem, nic nemĀĭm a nic neumĀ-m. ZaĀ•ala jsem vĀĭechno hrozĀĭ hrotit. HlavnĀĭ to, co ze mĀĭ jako bude. Trochu trapnĀ½ ve chvĀ-li, kdy ze vĀĭech kolem vĀĭs uĀ¾ nĀĭco je.

Hrotila jsem to deset let, neĀ¾ mi ve Ā•tyĀ™iceti doĀĭlo, Ā¾e ze mĀĭ nic nebude, a Ā¾e proto, abych byla ĀĭĀstnĀĭ, nebo proto, aby mĀĭ mĀĭl nĀĭkdo rĀĭd, ze mĀĭ vĀĭec nic bĀ½t nemusĀ-.

DĀĭl. Lidi vĀĭm pĀ™estanou poklĀĭdat blbĀ½ otĀĭzky. Ne, Ā¾e by jim to zaĀ•alo bĀ½t trapnĀ½, nebo Ā¾e by je nĀĭkdo dovychoval, ale je jasnĀ½, Ā¾e po Ā•tyĀ™icĀ-tce se vdĀĭvat uĀ¾ nebudete. Vzhledem k tomu, Ā¾e kariĀ©ra se nedostavila, nelze na ni svĀĭdĀĭt nepĀ™Ā-tomnost partnera a dĀĭtĀ-. Shrne se to obvykle tĀ-m, Ā¾e teda jste buĀ• lesba, nebo jinak divnĀĭ.

Beru. V pohodĀĭ. Cokoli. HlavnĀĭ, Ā¾e uĀ¾ mi nikdo nepoklĀĭdĀĭ blbĀ½ otĀĭzky.

VyĀĭla knĀ-Ā¾ka "noĀ•nice-neohroĀ¼enĀ© Ā¾eny" - dnes je kĀ™est!

ZaĀ•ne vĀĭm bĀ½t Ā°plnĀĭ jedno, co si o vĀĭs lidi myslĀ- a to napĀ™Ā-Ā• veĀĭkerĀ½mi oblastmi Ā¼ivota. VĀ¼dycky mi to znĀĭlo jako straĀĭnĀ½ kliĀĀ©, ale nenĀ-. Je to pravda pravdouĀ-.

PĀ™edchozĀ-ch dvacet let jsem byla krĀĭsnĀĭ, mladĀĭ a hubenĀĭ. PĀ™esto jsem nikdy nechodila na koupaliĀĭtĀĭ, protoĀ¾e do plavek bych se nesvlĀ-kla ani sama pĀ™ed sebou.

ZajĀ-mavĀ½. Dvacet let jsem nebyla na koupaliĀĭti, protoĀ¾e jsem se stydĀĭla za svoje tĀĭlo. ChĀĭpete to nĀĭkdo?

No dneska se svlĀ-knu kdekoli. Skoro. (Ne, na kĀ™tu se nesvlĀ-knu. Asi.)

I sex za svĚtla mĚ-Ěu mĚ-t. Je mi ĚtyĚmicet. Nikdo neĚekĚi, Ěe budu krĚsnĚi a jĚi si najednou krĚsnĚi pĚmpadĚim.

UlevnĚ½. OsvobozujĚ-cĚ-. Mazec.

A sex mĚ-Ěu mĚ-t nejen za svĚtla, ale taky s kĚ½m chci a jak Ěasto chci. Jak Ěekla SlĚvka: PovĚst dĚvky mĚ-Ěe jen zvĚ½jit tvoji atraktivitu. CudnĚ½ panny uĚ¾ jsme byly.

Ve stejnĚ½ den, kdy jsem se rozhodla, Ěe mĚ-Ěu mĚ-t sex ve dne, jsem se taky rozhodla, Ěe uĚ¾ nikdy, nikdy, nikdy nebudu pĚmedstĚ-rat orgasmus. StaĚilo.

Je to stejnĚ½ blbĚ½, jako smĚit se vtipĚm, kterĚ½ vĚm nepĚmpadaj vtipĚ½, jako jĚ-st Ěesnekovou zmrzlinu a tvĚĚit se, Ěe je to pistĚciovĚi. UĚ¾ se potom nechci cejit jako kĚ-Ě po VelkĚ½ pardubickĚ½. Spocenej jak prase, rozklepanĚ½ nohy, natrĚenĚ½ koutky, odĚmenĚ½ kde co, ale hlavnĚ½ tvl., Ěe mĚi VĚĚa medajli.

Je to skoro pocit, jak kdyby ĚlovĚk zaĚal novej Ěivot. TĚĚko se to popisuje a myslĚm, Ěe jako kaĚdĚi ĚivotnĚ- zkuĚnost je i tohle nepĚenositelnĚ½. I kdyby moje dvacetiletĚ½ jĚi tohle vĚjechno vĚdĚlo, k niĚemu by mu to nebylo, protoĚe by to nepochopilo a hlavnĚ½ by neuvĚĚilo, Ěe je nĚco takovĚ½ho vĚbec moĚnĚ½.

Nakonec koukĚim, Ěe jsem moc nevĚ½hod nevedla.

Ale ... nĚco by se naĚilo. To zas jo.

NapĚklad uĚ¾ nikdy nedostanete Ějanci bĚ½t L'Enfant prodige. ZĚzraĚnĚ½ dĚ-tĚ.

UĚ¾ vĚis prostĚ½ nikdy nezaĚadĚj do toho ĚebĚĚku TĚmicet pod tĚmicet.

Ale kdyĚ se budete hodnĚ½ snaĚit, brĚit vĚjechny lĚky a nerezignujete na to, co vĚis bavĚ-, je tady urĚitĚi malĚi, ale pĚece Ějance, Ěe nĚkdo vymyslĚ- ĚebĚĚĚk Esa nad osmdesĚit, kde dostaneme Ějanci my. PĚeĚivĚĚ-. OpoĚdĚnĚ- ve vĚ½voji. Ti, co jim ve tĚmiceti ujel vlak.

A tak zatĚmco zĚzraĚnĚ½ dĚti budou u konce s dechem, my, gĚniovĚ a talenty tĚetĚ-ho vĚku, pĚetneme cĚ-lovou pĚjsku na prahu smrti. MoĚnĚ½ s pytlĚkem u pasu a napĚchnutou kanylou, moĚnĚ½ s doprovodnĚ½m lĚkaĚem, ale s plnou parĚdou, za Ěevu tribun a zdravotnĚch sester.

Tak a do hajan, dĚcka. ĚĚte NoĚnĚ-k, kupte si knihu a pĚijĚte na kĚest. NadĚje, Ěe se svlĚ-knu, je sice minimĚlnĚ-, ale umĚ-rĚi poslednĚ-.

PS.

Těšíme se na 9. června,

17-19:30 v Champagnerii.

Ulice Prácheňská 4, Praha 1!